

nes Følger og sagde, at Venstres Forslag til Dagsorden var en fredelig Meningsstilkendegivelse. Jeg har allerede tidligere sagt, at det er vel muligt, at mange Medlemmer af Venstre kan have tænkt, at denne Forespørgsel kun skulde være Grundlaget for en fredelig Meningsstilkendegivelse. Men hvorledes foregik da denne? Den foregik saaledes, at den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) ikke blot overfor det Spørgsmaal, som her er paa Tale, Maksimalprisen, fremsatte de saglige Indvendinger, der kunde gøres, men desuden rettede et yderst heftigt og for Regeringen i høj Grad fornærmeligt Angreb paa dens Politik i dette Spørgsmaal lige siden Krigens Begyndelse, idet han paa forskellige Punkter beskyldte den for en Forsømmelighed, som nu var Landet til alvorlig Skade, en Forsømmelighed, som han oven i Købet mente, den havde haft saa meget lettere ved at kunne undlade, som han havde tilraadet den at træffe andre og maaske modsatte Foranstaltninger. Dette var den fredelige Meningsstilkendegivelse, men jeg vil sige, at et Parti, som ønsker en fredelig Meningsstilkendegivelse om en Sag, maa ogsaa vælge sin Ordfører derefter og maa ogsaa bestemme, i hvilken Aand Ordførerskabet skal røgtes. Men dette Ordførerskab, som dannede hele Grundlaget for Forhandlingen, var fra først til sidst det kraftigste Angreb paa hele Regeringens Kornpolitik, og derfor var jeg nødt til at svare, som jeg gjorde. Det ærede Medlem har derefter ment, at den foreslaaede Dagsorden alligevel kunde optages i den fredelige Aand, hvori den var ment. Jeg skulde tro, at hvis den fredelige Hensigt havde været meget stærk, ja sejrrig indenfor Venstre, vilde der have været en anden Udvej, nemlig denne efter Debattens Forløb ifølge den Maade, hvorpaa Ordførerskabet var røgtet, at tage Forslaget om Dagsordenen tilbage og ikke forlange Afstemning over en Dagsorden, som efter Forhandlingens Forløb ikke kunde være noget andet end en Udtalelse af Mistillid. Jeg vil bede det ærede Medlem sætte sig selv i den Situation, hvori jeg er. Lad det være ikke dette, men et andet Spørgsmaal, det drejer sig om, lad Folketinget spørge ham, hvis han er ansvarlig Minister, om han vil forandre denne Foranstaltning, lad ham svare Nej, det kan jeg ikke, fordi jeg anser denne Foranstaltning for rigtig og det, som man foreslaar mig at sætte i Stedet, for urigtigt og skadeligt. Lad derefter Folketinget vedtage en Opfordring til ham om straks at forandre denne For-

anstaltning. Vilde da det ærede Medlem mene, at han handlede rigtigt ved at blive siddende som Minister, enten overhørende Folketingets Opfordring til straks at ophæve Foranstaltningen eller ophævende denne Foranstaltning, om hvilken det var hans inderste Overbevisning, at den var rigtig, og at det, man tilraadede at sætte i Stedet for, var galt? Jeg tror, at det ærede Medlem, naar han sætter sig selv i mit Sted, maatte svare: Der er intet andet at gøre for den Minister, som staar overfor en saadan Opfordring, end at sige: Nu vel, misbilliger man den Politik, finder man den urigtig, ønsker man andre Foranstaltninger, saa maa andre træde til.

N. C. Christensen: Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) siger, at Finansudvalgets Protokol viser, at han ogsaa denne Gang har handlet rigtigt. Jeg tvivler ikke og har aldrig tvivlet om, at han opfatter sin Handlemaade som rigtig, men hvad han gjorde ved det paagældende Møde, var følgende: Han rettede en Forespørgsel til Ministeren, om Ministeren ikke agtede at indkøbe Korn her i Landet. Han motiverede det med, at der var ingen Grund til at købe i Udlandet, naar vi blot sørgede for at have Foderstoffer nok her i Landet, og han bebrejdede Regeringen, at den ikke havde efterkommet Kommissionens Opfordring til at købe i Indlandet. Dertil svarede jeg, at jeg var enig med ham om, at det gjaldt om at skaffe Foderstoffer til Landet, men det gjaldt ikke om at opkøbe det danske Korn, thi det havde vi i Forvejen som Reserve, derimod gjaldt det om at skaffe Korn ind i Landet, saa at der ikke blev Mangel herpaa. Hvis det ærede Medlem vil tænke sig lidt om, vil han erindre, at det er rigtigt, hvad jeg siger, og at han altsaa i Virkeligheden modsatte sig, at der blev foretaget de Indkøb, som Ministeren bebudede, at han vilde forsøge at foretage dels i Amerika, dels i Rusland over Archangelsk.

J. C. Christensen: Jeg beklager, at den højtærede Ministers Svar i Virkeligheden har gjort Spørgsmaalet om Ombytningen af Rug og Majs mere uklart, end det var før. Ministerens første Udtalelse var ret tydelig, han erkendte, at der var Egne, hvor Maksimalprisen rammer meget haardt, og disse Egne var han villig til at bringe Hjælp, og han var villig til at gaa til en Foranstaltning, gaaende ud paa paa